

NA ŠEDESÁTINÁCH U PROF. RAŠKY

Prof. Raška měl nekompromisní nároky na práci podřízených a spolupracovníků. Všechno muselo mít své místo, řád a promyšlený postup. Tím není řečeno, že by život nepřichystal výjimky. Jako při jeho šedesátinách.

Oslava byla připravena na vysoké společenské úrovni. V pracovní jubilanta se mělo odehrát první kolo, proslovy a blahopřání. K méně formálnímu setkání přátel, žáků a obdivovatelů bylo nachystáno pohoštění včetně vína a dalších nápojů v jiném místě budovy.

Mezi pozvanými byl v pracovní pana profesora také Vladimír Tichý, veselý a trochu svérázný živel, proslulý zejména skvělou úrovní grafů, které pro zdejší vědce konstruoval a kreslil. Prof. Raška si ho za to velmi vážil, však to byla doba, kdy počítače ještě chodily po houbách.

Když odezněly slavnostní řeči, vznikla pauza, v níž náhle nebylo jasné, co dál. Jako na koncertě po

třetí větě symfonie, kdy většina lidí si není jistá, má-li se tleskat, nebo ještě přijde věta čtvrtá. Pan Tichý nevydržel nutkání zachránit situaci a vesele vyzval společnost, aby panu profesorovi připila na zdraví, přičemž začal vytahovat z impozantních dárkových košů láhve vína a šampusu.

Všem se zatajil dech, Raška zbrunátněl a neschopen slova se na Tichého zahleděl s němým úžasem. Když se vzpamatoval, nerozzlobil se, jak všichni čekali, ale poděkoval za milá blahopřání a jako by se žádné *faux pas* nestalo, vyzval společnost, aby se odebrala k prostřeným stolům v laboratořích na druhém konci budovy.

Kříž J. Lebký otřes mozku a jiné příběhy. Praha: Galén; 2000.

Redakce